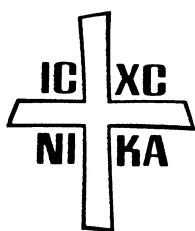

PÅSKDAGEN

DOMINICA RESURRECTIONIS

Text Mark. 16:1-8. Predikan Lars Borgström

Jesus säger: *"Jag är den förste och den siste och den levande. Jag var död, och se, jag lever i evigheternas evigheter och har nycklarna till döden och helvetet"* (Upp. 1:17-18). Genom Johannes säger den himmelske, uppståndne Brudgummen detta till sin brud, församlingen. Jesus hade varit död, därför att Han *"älskat församlingen och offrat sig för den, för att helga den, sedan Han renat den genom vattnets bad, i kraft av ordet. Ty Han ville ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådant. Helig och fullkomlig skulle den vara"* (Ef. 5:25-27). Genom sin död och uppståndelse hade Han besegrat döden och helvetet. Dessa fasansfulla fiender har inte någon som helst makt över församlingen så länge hon bekänner sig till Honom som är den levande Gudens Son (Matt. 16:16-18).

Jesu församling, Hans trogna, de på Honom troende, har av den himmelske Brudgummen fått *"evigt liv, och de skall aldrig någonsin gå förlorade, och ingen skall rycka dem ur Hans hand"* (Joh. 10:28). Det är genom Brudgummens död och segerrika uppståndelse som bruden har vunnit det eviga livet. Den tomma graven är en borgen för detta. Jesus utlämnades för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull (Rom. 4:25). Den tomma graven är kvittot på att syndaskulden är betald.

Brudgummens uppståndelse förebildad i GT

De tre kvinnorna Maria från Magdala, Maria, Jakobs mor och Salome, som på påskdagsmorgonen kom till Jesu grav, får för oss stå som en sinnebild för brudförsamlingen. När de kom till graven och den bortrullade stenen, för det tankarna till en händelse långt tillbaka i gudsfolkets historia, då en annan brud mötte sin brudgum.

När Jakob, Isaks och Rebeckas son, var på flykt undan sin bror Esaus vrede kom han till en brunn där bygdens herdar, bland dem även hans morbror Labans folk, brukade vattna sina får. Detta var strax innan han för första gången fick se sin älskade Rakel. Över brunnens öppning låg en mycket tung sten, som skulle hindra obehöriga att förse sig av det dyrbara vattnet. Tre herdar hade kommit dit med små fårhjordar och låg och väntade på att något skulle hända. Jakob undrade vad de väntade på. Det var ännu en lång stund kvar till kvällen, och det var dåligt använd tid att låta fåren ligga, när de hade kunnat söka sig bete. Svaret blev, att de tre väntade på att samtliga herdar skulle samlas, därför att först då, med förenade krafter, kunde de välta stenen från brunnskaret. Just då kom Labans dotter Rakel fram till brunnen med sin faders fårhjord. *"När Jakob fick se sin morbror Labans dotter Rakel komma med Labans får, gick han fram och vältrade bort stenen från öppningen till brunnen och gav sin morbror Labans får vatten. Jakob kysste Rakel och brast i gråt"* (1 Mos. 29:10-11).

Åsynen av den unga flicka, som han vid första ögonkastet fattade kärlek till och som han förstod att han skulle förenas med, gjorde honom så stark, att han ensam kunde välta undan stenen. Så skakad blev han sedan av åsynen av den älskade, att han brast i gråt när han gav henne sin hälsningskys.

Detta ger oss en profetisk aning om den kommande Frälsaren. Församlingen är Kristi brud. Kristus har sett henne och fått henne kär. Och kärleken har gjort att Han lät välta undan stenen som låg framför graven i Josefs av Arimateas örtagård. Han har inte gjort det för sin egen skull. Hans uppståndelsekropp var inte beroende av att stenen skulle bortvältras. Han kunde ju gå genom stängda dörrar (Joh. 20:19). Han har istället gjort det för brudens, församlingens skull, så att denna skulle kunna luta sig in i graven och se att den var tom. Så har Kristi tomma grav för Hans brud genom alla tider blivit en livets brunn där det levande vattnet kan inhämtas och drickas.

Skökokyrkans sabbatsvila

Nu finns det inte bara en trogen brud här på jorden. Det finns också en falsk brud som kallas skökan. Denna sköka är en mycket svår fiende till bruden eftersom den med sitt falska väsende infiltrerar och t.o.m. övertar församlingar som från början varit brudförsamlingar. Liksom bruden jublar över den tomma graven grämer sig skökan över den och försöker på olika sätt att hålla kvar Jesus i dödens välde.

I skökokyrkan härskar människomeningar, där har det religiösa jaget i sitt högmod rest sig upp emot Guds Ord och bedömer Bibeln efter vad som kan tyckas förnuftigt och rimligt för vårt förmörkade förstånd, där ingås också kompromisser med en antikristlig tidsanda. Där lever människorna kvar i trädedom under denna världens furste.

Vid tiden för Jesu korsfästelse var skökokyrkan helt styrande i den judiska församlingen som skulle vara Mose och profeternas arvtagare. På Mose stol hade de skriftlärdade och fariséerna satt sig (Matt. 22:1). De hatade Jesus och var andliga söner till dem som tidigare dräpt de profeter Han sânt dem (Matt. 23:31).

Det var dessa religiösa ledare som dömde Jesus till döden. Jesus störde dem i deras egenrättfärdighet och var därför tvungen att dödas och röjas undan. Man förseglade t.o.m. den framvältrade stenen för graven där Hans kropp blivit lagd. Man satte ut vaktsoldater för att bevaka graven (Matt. 27:66). Ingenting skulle få hända med Honom. Detta var på lördagen, deras sabbatsdag. Detta arbete kunde dessa nitiska budivrare, som annars kunde vara så stränga med sina stadgar, ändå tillåta sig att göra! Nu menade man sig äntligen kunna fira sabbat. Han som störde deras falska frid var undangömd.

O tänk, vilken tragedi! De beredde sig för sabbatsvila och gudstjänst när de hade gjort sig av med Jesus, Guds Son! Då tänkte de att de äntligen kunde få lugn och ro. Aldrig någonsin i mänsklighetens historia har väl en gudstjänst inneburit en sådan styggelse i Guds ögon som den som skedde i templet den dagen. Överstepräster som celebrerade i gudstjänsten hade sina händer befläckade med rättfärdigt blod – Jesu, Guds Sons, blod! Men utåt sett pågick allt som vanligt i templet. På ytan märktes ingen skillnad. Dagen innan hade förlåten, det tjocka draperiet till det allra heligaste rummet, rämnat uppifrån och ända ned. Men det hade man nog åtgärdat och fortsatte sin religiösa verksamhet som om inget hade hänt.

Men tänk nu, kära vänner, att det är på liknande sätt idag. På många håll firas gudstjänst där allt ser fint ut på ytan. Det kan vara väldekorerade kyrkorum, skön musik och vackra prästerliga skrudar – men Jesus är borta! Huvudpersonen saknas. Honom har man gömt undan. När Han någon gång nämns framställs Han i regel som ett föredöme vars moral vi skall följa. Och på senare år har det blivit alltmer populärt att framställa Jesus som homosexuell. Han predikas *inte* som den levande Gudens Son, en person i den heliga Treenigheten, född som människa av jungfrun Maria, korsfäst för våra synders skull och kroppsligen uppstånden ur graven. Han som är vår *enda* räddning undan synden, döden, djävulen och helvetet, har man gömt undan.

Liksom på Jesu tid förnekar dagens skökokyrka Hans kroppsliga uppståndelse. Då spred skökokyrkans företrädare ut ett rykte om att Jesu kropp blivit bortrövad (Matt. 28:12-13). I dag säger skökokyrkan vanligtvis att Jesus endast uppstått andligen i sina lärjungars hjärtan, på så vis att Hans idéer om solidaritet och kärlek lever vidare bland efterföljarna. Man vill på olika sätt

förpassa Jesus till graven och dödsriket. Först då kan man komma till ro och fira sin falska sabbatsfrid.

Det himmelska bröllopet

Men det var inte bara skökyrkan som var i rörelse den första påskmorgonen. Den sanna bruden, representerad av de tre kvinnorna, kom ju också till graven. De kom för att smörja Jesus med välluktande oljor. De mötte ängeln, hörde hans budskap om att Jesus, den korsfäste, hade uppstått, blev förskräckta och flydde från graven. Senare visade sig Jesus själv för en av dem, Maria från Magdala. Denna kvinna hade Han tidigare drivit ut sju onda andar ur och fört henne ut ur mörkrets rike.

Hur passande är inte Maria från Magdala som sinnebild för församlingen! I Höga visan tecknas det idealiska förhållandet mellan Herren och den trogna församlingen, bruden. Bruden är ingen fullkomlig brud i sig själv utan mörk (Höga V. 1:5-6), d.v.s. syndig. Men hennes lycka består i att hon kan säga om den fullkomlige Brudgummen och sig själv: *"Min vän är min och jag är Hans"* (Höga V. 2:16). Hon renas från sin synd, räddas ur onskans makt och ikläds brudgummens rättfärdighetsdräkt. Han förnedrar sig, ikläder sig brudens smutsiga dräkt och lider tillfyllest för hennes synder.

Men vem gäller detta egentligen? Vem får räkna sig till brudförsamlingen? Ingen enda människa är undantagen Brudgummens försoningsverk. I 1 Joh. 2:2 läser vi att Jesus är *"försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens"*. Alla som vill får därför komma och räkna sig till brudförsamlingen för Jesu Kristi skull. Kostar det något? Måste man uppvisa någon värdighet? Nej, det är alldeles utan villkor. Den fattige syndaren, den uslaste människan på jorden, den som inte har någonting alls att visa upp, får komma. *"Anden och bruden säger 'Kom!' Och den som hör det säger 'Kom!' Och den som törstar må komma. Ja, den som vill, må ta emot livets vatten för intet"* (Upp. 22:17) – *för intet!*

Jesus har offrat sig för sin församling och ställt fram henne inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådant, heligt och fullkomligt (Ef. 5:27). Bruden älskar Honom för detta och Brudgummen å sin sida älskar sin brud uteslutande, eftersom Han är Kärleken. Hon är det finaste, det mest dyrbara Han vet. Han har vunnit oförgämligt liv och evig salighet åt henne. Han säger: *"Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö"* (Joh. 11:25-26). Men vad är då den eviga saligheten för något?

Den eviga saligheten skildras bl.a. i Uppenbarelsebokens 7:e kapitel. Där möter vi den storslagna bilden av den stora vita skaran (Sv. ps. 170:1), som står inför Lammet klädda i vita kläder, Kristi rättfärdighets dräkt, och med palmlöv i händerna lovsjunger de Gud (Upp. 7:10-11). Det var de saliga i Himmelen Johannes såg. De sken såsom solen i all sin glans. De sjöng en ny sång som ingen hade sjungit förut. De bar segerpalmer i sina händer och gyllene kronor på sina huvuden. Alla tårar var borttorkade (Upp. 21:4). De var förvandlade. Deras lycka var fullkomlig, deras skönhet obeskrivlig. Men saligheten bestod inte i kläderna, inte i segerpalmerna eller kronorna. Nej, inte ens i den underbara körsången. Dessa saker var ju bara bevisen för hur saliga de var. Deras salighet bestod inte heller i att tårarna var borttorkade. Nej, tårarna var borta *därför* att de var saliga. Vad är då deras salighet och eviga lycka? Jo, det är att få se Herren. Att få skåda Honom som räddat dem. Att få se Brudgummen, Frälsaren, sådan Han är.

Det är – med en blek jordisk bild – som på ett bröllop. Bruden är överlycklig. Och sin lycka uttrycker hon med brudklänningen. Hon är finare klädd än någonsin annars i livet. Och omkring henne finns blommorna, de dukade borden och musiken, för att inte tala om brudkronan som smyckar hennes huvud. Visst är hon glad över allt detta underbara. Men det är inte hennes verkliga lycka. Hennes salighet och stora glädje är istället brudgummen vid hennes sida. Efter månader, ja, kanske t.o.m. år av väntan får hon nu för alltid vara hos sin älskade. Hon får se honom för sina ögon, hålla honom i sina armar och höra hans älskade röst. Det är detta Guds barn längtar efter. Att få se Jesus sådan Han är. *"Nu ser vi en gåtfull spegelbild, men då skall vi se ansikte"*

mot ansikte. Nu förstår jag endast till en del, men då skall jag känna fullkomligt, liksom jag själv har blivit fullkomligt känd” (1 Kor. 13:12).

Bröllopslyckan är ändå bara en bild för den eviga saligheten som väntar i Himmelen. Det är i själva verket fråga om *”vad ögat inte har sett och örat inte hört och människohjärtat inte kunnat ana”* (1 Kor. 2: 9). Vi kommer att bli överraskade! Men tänk ändå vad den Allsmäktige Guden kan göra, när Han riktigt vill glädja sina barn som kommit hem. Han kan ju skapa oändlig salighet. Han kan skapa sådana hjärtan i oss, som *av sig själva* känner en utesäglig lycka. Vi märker ju, hur sorg och glädje ofta beror bara på själva hjärtats inställning, så att ett glatt hjärta jublar utan särskild anledning och ett bedrövat hjärta sörjer även i lyckliga yttre omständigheter. Tänk då, när först alla förhållanden är de allra saligaste, och dessutom, att hjärtat är så friskt, glatt, ja, så överlyckligt, som bara den allsmäktige Skaparen kan göra det. Då skall vi aldrig mer lida av syndiga tankar och begärelser, utan alltid vara heliga, rena, fria och andliga. Och vi skall få skåda den uppståndne Herren och Frälsaren. I våra hjärtan skall det gå vågor av oändliga salighetskänslor.

Amen.